

РЕШЕНИЕ

№ 61

гр. Свиленград, 27.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ВТОРИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на деветнадесети април през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Добринка Д. Кирева

при участието на секретаря Жаклин М. Арnaudова
като разглежда докладваното от Добринка Д. Кирева Гражданско дело №
20235620100074 по описа за 2023 година

Предявеният иск е с правно основание чл.439,ал.1 от ГПК.

Производството е образувано по искова молба предявена от **Б. О. И. с ЕГН: *******, с адрес гр.*****, обл.*****, ж.к.“*****“ бл.**, вх.*, ет.*, ап.** ,чрез адв.Д. З., ХАК, със съдебен адрес: гр.Свиленград, бул.“България“ № 42 *против*: „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, с адрес гр.София 1715, р-н Витоша, ж.к. Малинова долина, ул.“Рачо Петков - Казанджията“ № 4-6, ЕИК: 131001375, с която ищецът твърди, че при частен съдебен изпълнител З. З. с рег.№ 875, с район на действие Окръжен съд Хасково, било образувано Изпълнително дело № 2022875040988 със солидарен длъжник Б. О. И., ЕГН: 7702243956, основен длъжник Л. Х. И.а, ЕГН: ***** и вискател „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, с адрес гр.София 1715, р-н Витоша, ж.к. Малинова долина, ул.“Рачо Петков - Казанджията“ № 4-6, ЕИК: 131001375. Изпълнителното дело било образувано от „РАЙФАЙЗЕНБАНК (БЪЛГАРИЯ)“ ЕАД ЕИК: 831558413, като с Постановление от 19.06 на ЧСИ е заличен първоначалния вискател и е конституиран като такъв „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, съгласно Договор за цесия от 18.02.2015г.При образуване на изпълнителното дело към молбата на вискателя бил представен Изпълнителен лист на Районен съд Свиленград, издаден по ЧГД № 483/2013г. по описа на същия съд, възникнали по Договор за банков кредит от 07.07.2008г., Анекс № 1/19.10.2009г., Анекс № 2/16.06.2010г., Анекс № 3/06.12.2010г. и Анекс № 4/16.06.2011г. сключен от Л. Х. И.а с „РАЙФАЙЗЕНБАНК (БЪЛГАРИЯ)“ ЕАД, ЕИК: 831558413 със седалище и адрес на управление гр.София, р-н Лозенец, бул.Н.Й.Вапцаров“ № 55 и представляващи: главница в размер на 13529.36 лева, лихва в размер на 2406.05 лева за периода 05.03.2012г. до 27.05.2013г., наказателна лихва в размер на 442.50 лева за периода 05.04.2012г. до 01.07.2013г., сумата от

327.55 лева разноси, сумата от 557 лева държавна такса, както и законна лихва, считано от 02.07.2013г. до окончателното изплащане на задължението.

Първоначално въз основа на изпълнителния лист, банката поискала образуване на изпълнително дело при ЧСИ Калинка Араклиева рег.№ 771 с район на действие Окръжен съд Хасково, където било образувано ИД № 2137710400171. Съгласно информацията в официалния сайт на Камарата на частните съдебни изпълнители, ЧСИ Калинка Стайкова Араклиева била загубила правоспособност на основание чл. 31, ал. 1, т. 1 от ЗЧСИ (по нейно писмено искане до министъра на правосъдието) със заповед на Министъра на правосъдието №СД-04-44/30.08.2022г., като служебният архив бил прехвърлен на основание на заповед на Министъра на правосъдието СД-04-54/11.11.2022 г. на ЧСИ З. З., рег.№875, район на действие ОС – Хасково.

Основният длъжник по делото Л. Х. И.а, която била майка на ищеца, била починала на 20.08.2022г., за което към исковата молба прилага заверено копие от Препис-извлечение от акт за смърт, издаден от Община Свиленград на 21.08.2022г. и солидарния длъжник Б. О. И. бил неин единствен наследник, съгласно Удостоверение за наследници изх.№ 932/23.08.2022г., издадено от Община Свиленград, заверено копие от което също прилага.Ето защо Б. И. имал правен интерес от воденето на настоящото дело.

Счита че по ИД № 2022875040988 по описа на ЧСИ З. З. (образувано в резултат на прехвърлено от ЧСИ Калинка Араклиева ИД № 2137710400171) са били налице две отделни основания за недължимост на претендираното от вискателя вземане - наличието на основание по чл.433, ал.1, т.8 от ГПК и изтекла абсолютна давност за принудително събиране на задължението по чл.110 вр.чл.117, ал.2 от ЗЗД, поради следното:

На първо място, от документите по изпълнителното дело било видно, че извършените изпълнителни действия с характер на такива, които прекъсват давността са били: -Запор изх.№ 03030/30.10.2013г. върху банковите сметки на Б. О. И. в Райфайбенбанк ЕАД, въпреки, че по преписката бил приложен отговор, че към 04.11.2013г. И. не е клиент на банката (т.5 от ТР № 3/10.07.2017г. по ТД №3/2015г. ОСГТКВКС); -Запор изх.№ 03031/30.10.2013г. върху банковите сметки на Л. Х. И.а в Райфайбенбанк ЕАД;-Запор изх.№ 03022/30.10.2013г. върху трудовото възнаграждение на Л. Х. И.а, която тя получавала от „Сегал“ ООД с.Момково, общ.Свиленград; - Запор от 09.12.2013г. върху МПС Фолксваген (без номер), собственост на Б. О. И.; -Запор изх.№ 01513/05.08.2015г. върху трудовото възнаграждение на Л. Х. И.а, която същата получавала от „Силтекс“ ООД гр.Свиленград; -Запор от 18.04.2016г. на МПС Фолксваген поло с рег.№ Х **** КВ, собственост на Б. О. И.; -Запор изх.№ 1585/23.09.2020г. върху банковите сметки на Л. Х. И.а в „Юробанк България“ АД; -Запор от 08.12.2021г. на МПС Мицубиши Спейс стар с рег.№Х **** КА, собственост на Л. Х. И.а.

От частния съдебен изпълнител, до длъжниците, имало изпратени няколко съобщения за насрочване на опис (Съобщение изх.№ 00416/02.03.2016г., Резолюции за насрочени описи на 28.02.2017г. и на 15.01.2020г.), но нямало извършени описи на посочените дати, нямало протоколи за конкретните действия, а съобщенията не съдържали точно посочване на вещта или вземането, върху които се насочва изпълнението.Ето защо, предвид разпоредбата на чл.450, ал.1 от ГПК в случая не можело да се счита, че има наложен запор върху движими вещи, тъй като той се налагал не с насрочването на опис, а с фактическото им описване от съдебния

изпълнител, т.е. със съставянето на протокола за опис, обективиращ индивидуалните особености на всяка описана движима вещ.

Когато взискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, независимо от това дали е могъл да действа лично, или чрез съдебния изпълнител, по силата на възлагането по чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ (каквото в настоящия случай не било направено), изпълнителното производство се прекратявало на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Прекратяването на изпълнителното производство поради перемпция настъпвало по силата на закона, като за прекратяването било без правно значение дали съдебният изпълнител ще постанови нарочен акт и кога ще направи това. Анализа на изпълнителните действия по делото налагали извод за настъпила на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК законова перемпция на 18.04.2018г. предвид факта, че след наложения Запор върху МПС на 18.04.2016г. следващото действие, което би могло да прекрати давността за събиране на вземането, било извършено след повече от две години, а именно на 23.09.2020г. с налагането на Запор върху банковите сметки на Любка И.а. Всяко действие на публичния изпълнител, насочено към принудително събиране на дълга след 18.04.2018г. било недействително и не пораждало правни последици.

На второ място, в настоящия случай била изтекла и законовата давност за събиране на вземането по чл. 111, ал. 1, б. "в" и по чл. 110 от ЗЗД.

След настъпилата перемпция, новата погасителна давност за вземането, съгласно ТР 2/26.06.2015г., по ТД № 2/2013г. на ОСГТК тече от предприемане на последното валидно изпълнително действие, което в настоящия случай е било извършено на 18.04.2016г. и погасителната давност е изтекла на 18.04.2019г. за периодичните плащания, респективно на 18.04.2021г., ако част от задължението не бъде възприето като периодично плащане. В този срок не било образувано ново изпълнително дело, по което да могат да бъдат извършени валидни изпълнителни действия, които да прекратят започналата да тече давност, а извършените такива по прекратеното изпълнително дело са били недействителни и не пораждали правни последици. Не били налице и основанията по чл. 116, б. "а" и б. "б" от ЗЗД.

Безспорно, лихвите, като изрично предвидени в текста на чл. 111, б. "в" от ЗЗД се погасявали с изтичането на предвидената по-кратка погасителна давност от три години. Такива в настоящия случай били лихвите, начислени до момента върху вземането по изпълнителния лист.

Счита обаче, че и задължението по договора за кредит, също се погасявал с изтичането на тригодишна давност, като периодично плащане, също изрично предвидено в разпоредбата на ЗЗД. Съгласно задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по тълк. дело № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК, "понятието "периодични плащания" по смисъла на чл. 111, б. "в" от Закона за задълженията и договорите се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи единен правопораждащ факт, чиито падеж настъпвал през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми, без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви." Следователно еднаквостта или различието на размера на задължението за плащане нямали отношение към характеристиката му като периодично, като единствено било необходимо той да е предварително определен или

определяем. Вземанията на банката съдържали изброените признаци на понятието, поради което представлявали периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. "в" ЗЗД и за тях се прилагал тригодишен срок на погасителна давност. Задължението на И.а по договора за кредит са били за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт - договора, чиито падеж настъпвал през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер. Счита, че в настоящия случай давността за събиране на описаното по-горе задължение е изтекла на 18.04.2019г.

Отделно от това, на 18.04.2021г. било налице и изтекла петгодишна давност за събиране на задължението, считано от последното извършено валидно действие по принудителното изпълнение, като през този срок не са били настъпили събития или извършени действия, които да я прекратят и да станат основание да започне да тече нова давност.

Въпреки, че в настоящия случай предвид смъртта на основния длъжник задължението било едно и солидарния длъжник бил единствен наследник, следвало да се отчете, че горните изводи не се променяли и отчитайки разпоредбата на чл.125, ал.1 от ЗЗД, според която прекъсването и спирането на давността срещу един солидарен длъжник не произвежда действие спрямо останалите съдължници, още повече, че всички тези обстоятелства били възникнали преди смъртта на основния длъжник.

Отчитайки фактите по изпълнителното дело, последното действие, което прекратявало давността по отношение на солидарния длъжник Б. О. И. било извършено на 18.04.2016г. със заповест на собственото му МПС Фолксваген поло с рег.№ Х **** КВ. След тази дата по отношение на него не били извършване други действия с такъв характер. Следователно към настоящия момент били налице и двете самостоятелни основания за отпадане възможността за принудително събиране на дълга - и това по чл.433, ал.1, т.8 от ГПК (настъпила перемпция на 18.04.2018г.) и това по чл.110 вр.чл.117, ал.2 от ЗЗД (настъпила абсолютна давност на 18.04.2021г.).

Същата била ситуацията и по отношение на основния длъжник Л. Х. И.а. На лицето бил наложен Заповест върху трудовото възнаграждение на 05.08.2015г., който прекъсвал давността. Между него, и наложения на 23.09.2020г. Заповест върху банковите й сметки били изтекли повече от две години, като перемпцията била настъпила по право на 05.08.2017г., а абсолютната давност била изтекла на 05.08.2020г.

Предвид това, моли съда на основание чл.439 от ГПК да приеме за установено, че Б. О. И., ЕГН: *****, с адрес гр.*****, ж.к. "*****" бл.**, вх.**, ет.**, п.** **НЕ ДЪЛЖИ** като солидарен длъжник, и като основен длъжник на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, с адрес гр.София 1715, р-н Витоша, ж.к. Малинова долина, ул.“Рачо Петков - Казанджията“ № 4-6, ЕИК: 131001375 сумите по Изпълнителен лист на Районен съд Свиленград, издаден по ЧГД № 483/2013г. по описа на същия съд, възникнали по Договор за банков кредит от 07.07.2008г., Анекс № 1/19.10.2009г., Анекс № 2/16.06.2010г., Анекс № 3/06.12.2010г. и Анекс № 4/16.06.2011г. сключен от Л. Х. И.а с „РАЙФАЙЗЕНБАНК (БЪЛГАРИЯ)“ ЕАД, ЕИК: 831558413 със седалище и адрес на управление гр.София, р-н Лозенец, бул.Н.Й.Вапцаров“ № 55 и представляващи: главница в размер на 13529.36 лева (тринадесет хиляди петстотин двадесет и девет лева и тридесет и шест стотинки), лихва в

размер на 2406.05 лева (две хиляди четиристотин и шест лева и пет стотинки) за периода 05.03.2012г. до 27.05.2013г., наказателна лихва в размер на 442.50 лева (четиристотин четиридесет и два лева и петдесет стотинки), за периода 05.04.2012г. до 01.07.2013г., сумата от 327.55 лева (триста двадесет и седем лева и петдесет и пет стотинки) за разноски, сумата от 557 лева (петстотин седемдесет и седем лева) държавна такса, както и законна лихва, считано от 02.07.2013г. до окончателното изплащане на задължението, както и таксите и лихвите, начислени от ЧСИ Калинка Араклиева с рег.№ 771, с район на действие Окръжен съд Хасково по образуваното при нея ИД № 20137710400171, а впоследствие начислени и от ЧСИ З. З. с рег.№ 875 по образуваното при него ИД № 2022875040988, поради настъпила перемпция на основание по чл.433, ал.1, т.8 от ГПК и предвид изтеклата по отношения на всички задължения погасителна давност по чл.111, б.„в“ и по чл.110 от ЗЗД, както и на основание чл.79, ал.1, т.1 от ГПК по отношение на разноските.

Претендира присъждане на направените по делото разноски.

В срока по чл.131 от ГПК **Е ПОСТЪПИЛ ОТГОВОР** от ответника „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, в който твърди, че в исковата молба се съдържали неправилни твърдения, неточности и много пропуски В настоящия случай приложение следвало да намери общият петгодишен давностен срок. Давността по отношение на вземането била прекъсвана, като в подкрепа на това твърдение излага следните аргументи: Въз основа на издадените изпълнителни листи била подадена молба за образуване на изпълнително дело, образувано под № 171/2013 ЧСИ Калинка Араклиева (771) като след изгубване на правоспособността на СИ, изп. дело било преместено при ЧСИ З. З. (875) под № 988/2022г. Още след образуване на изп.дело са били искани и съответно са били извършени изпълнителни действия, прекъсващи срока по чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, както и погасителната давност за вземането. Давността при изпълнителния процес се прекъсвала многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането на взыскателя да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител бил длъжен да го приложи. Въз основа на издадения изпълнителен лист били образувани изпълнителни дела, налагани били запори, извършвани били описи и са били искани поредица от принудителни изпълнителни действия. Оспорва твърденията за настъпили перемпции. Ищецът твърдял погрешно, че две години след извършеното принудително изпълнително действие, поисканите и извършени принудителни изпълнителни действия са били „правно нищо“. Дори да се установи твърдяната от ищеца, настъпила в по-ранен момент, перемпция по изп. дело, то действията, извършени след нея, били от значение за прекъсването на давността. Изп. дело било преобразувано в срок и вземането не следвало да се счита за погасено по давност. С поискано следващо изпълнително действие след двугодишния период, макар без новообразуване на изп.дело, се прекъсвал давностния срок. Решение №37/24.02.2021 по дело №1747/2020 гр.колегия, 4-то отделение Давността при изпълнителния процес се прекъсвала многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ, както и с плащанията по изпълнителното дело. Искането за прилагане на определен изпълнителен способ само по себе си било достатъчно за прекъсване на давността, независимо дали действия по реализирането му са били предприети от ЧСИ или дали предприетото

действие е дало като резултат удовлетворяване на вискателя /като цитира практика в този смисъл: Решение № 32 от 09.01.2017 г. по гр. д. № 24/2017 г. на VI състав на Окръжен съд - Пловдив, Решение № 423 от 27.03.2018 г. по в. гр. д. № 647/2018 г. на IX състав на Окръжен съд - Пловдив/. В случай на процесуална активност на кредитора, ако той е поддържал висиящността на изпълнителния процес с регулярни искания за прилагане на нови изпълнителни способи, той не следвало да бъде санкциониран с обявяване на вземането му за погасено по давност, поради евентуално бездействие на съдебния изпълнител или безуспешност на посочения изпълнителен способ. Моли Съдът да съобрази давностните срокове със Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците. Предвид горното, изпълняемото право (ликвидно и изискуемо притежание) и правото на принудително изпълнение (правомощието да се изисква от органа на принудителното изпълнение да предприеме действията, включени в съответния изпълнителен способ) ,счита че не са погасени.

В условията на евентуалност, счита че следвало да се държи сметка и за това, че съобразно господстващото становище в правната теория и задължителната съдебна практика, погасителната давност не водела до погасяване на самото вземане, а на възможността да бъде принудително изпълнено. Вземането продължавало да съществува като естествено и длъжникът продължавал да дължи, но възможността да бъде изпълнено била ограничена само до доброволното му изпълнение. Аргумент в тази връзка можел да се изведе и от разпоредбата на чл.118 ЗЗД, според която ако длъжникът изпълни задължението си след изтичането на давността, той нямал право да иска обратно платеното, макар и в момента на плащането да не е знаел, че давността е изтекла. Следователно плащането на погасено по давност вземане било дължимо плащане, представлявало погасяване на съществуващо задължение, и то на същото задължение, което е съществувало и преди изтичане на давностния срок.

С оглед на гореизложеното, моли съда да отхвърли предявения иск като неоснователен. В условията на евентуалност, в случай че съдът уважи предявения иск и предвид обстоятелството, че ищецът претендира да му бъдат заплатени разноските за адвокатско възнаграждение, които са направени, отправя възражение за прекомерност на същите с оглед на правната и фактическа сложност на делото. С настоящия отговор и на основание разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК моли съда да присъди минимален размер на разноските, заплатени за адвокатски хонорар, при условие, че ищецът докаже заплащането им /в това отношение т.1 от Тълкувателно решение №6/2012 г. на ОСГТК на ВКС от 06.11.2013 г. по тълкувателно дело №6/2012 г. по описа на ОСГТК на ВКС/, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото.

В съдебно заседание ищецът не се явява. Представява се от адв. З., която поддържа предявеният иск и моли съда да го уважи, като се присъдят сторените разноски по делото.

Ответникът в съдебно заседание не се явява и не се представлява.

*Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от **фактическа страна** следното:*

По допустимостта:

Съдът намира, че така предявеният иск с правно основание чл.439 от ГПК е допустим, поради което и следва да се произнесе по същество.

По основателността:

Не се спори между страните, че на 03.07.2013 г., по ч.гр.д. № 483/2013 г. на РС Свиленград, въз основа на заповед № 271 от 02.07.2013 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК, в полза на „Райфайзенбанк България“ ЕАД е бил издаден изпълнителен лист, с който Л. Х. И.а с ЕГН ***** от гр.Свиленград,ж.к. Простор бл.12,вх.А,ет.3,ап.14 и ищецът –Б. Огнанов И.-в качеството му на солидарен съдължник са осъдени да заплатят солидарно на „Райфайзенбанк /България/“ ЕАД сумата от 13 529,36 лв. - главница, дължима парична сума по Договор за банков кредит от 07.07.2008г. и Анекс №1/19.10.2009Г., Анекс № 2/ 16.06.2010г.,№ 3/06.12.2010г. и Анекс № 4/16.06.2011г., сключени между Райфайзенбанк /България/ ЕАД и кредитополучателя Л. Х. И.а, сумата от 2 406,05 лева - лихва за периода от 05.03.2012г. до 27.05.2013 г. вкл.; сумата от 442,52 лв. – наказателна лихва, считано от 05.04.2012г. до 01.07.2013 г. вкл., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението на 02.07.2013г. до окончателно изплащане на вземането, както и разноските по делото в размер на 327,55 лв. за държавна такса и 577,00 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Няма спор, че на основание издадения в полза на „Райфайзенбанк България“ ЕАД изпълнителен лист и по молба на „Райфайзенбанк България“ ЕАД от 23.09.2013 г. е било образувано изп.д. № 20137710400171/ 2013 г. по описа на ЧСИ – Калинка Алакчиева.

По образуваното из.дело по описа на ЧСИ Калинка Стайкова Аракчиева са наложени запори и до двамата длъжници са изпратени покани за доброволно изпълнение и са уведомени за наложените запори върху банковите им сметки и тр.възнаграждение,като същите са връчени на длъжниците И.и на 04.11.2013год.

Запорното съобщение до работодателя на Любка И.а е получено на 27.11.2013г.,а банка Райфазенбанк България е уведомила ЧСИ с писмо с изх. № от 07.11.2013г.,че запорът на банковите сметки на И.а е наложен.

Наложен е и Запор върху лек автомобил „Фолксваген Голф“ с ДК № Х **** АМ –собственост на ищеца, който е получен в ОД на МВР Хасково на 11.12.2013г.,а длъжникът е уведомен за това на 17.12.2013г.

Липсва спор между страните,че с молба от 13.03.2015г. банката кредитор е уведомила ЧСИ ,че е прехвърлила вземането си към настоящият кредитор и с молба от 21.05.2015г.,последния е поискал на основание чл.429 от ГПК да бъде конституиран в качеството му на вискател по образуваното изп.дело по описа на ЧСИ Калинка Аракчиева и с постановление от 19.06.2015г. на ЧСИ е заличен първоначалния вискател и е конституиран като такъв „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, съгласно Договор за цесия от 18.02.2015г.,за което са били уведомени и двамата длъжника.

С молба входирана на 30.07.2015г. ответното дружество е поискал от ЧСИ да се извършат справки,както и да се наложи запор върху тр.възнаграждение на длъжницата И.а,като запорното съобщение е връчено на работодателя на И.а на 10.11.2015г.

С молба от 08.02.2016г.ответното дружество е поискало да се наложи запор на автомобилите на длъжниците,както и да са извърши опис,оценка и

публична продан на движимите вещи на длъжника Любка И.а, за което последната е уведомена на 08.03.2016г., като е наложен заповор на МПС на ищеца.

Ответното дружество с молба от 16.09.2016г. е поискало от ЧСИ да се извършат справки за двамата длъжници и съответно да се предприемат принудителни действия спрямо тях.

Отново с молба от 17.01.2017г. е поискано от ответника да се извърши опис, оценка и публична продан на движимите вещи в дома на длъжника, като съответно е насрочен опис, за което са уведомени двамата длъжника на 27.01.2017г.

С молба от 19.09.2019г. и 22.11.2019г. ответника отново е поискал от ЧСИ, да се извърши имуществено проучване на длъжниците и да се предприемат принудителни действия срещу тях, като съответно отново е насрочен опис, за което е уведомен ищеца на 04.12.2019г. и отново е наложен заповор на банковите сметки на И.а.

С молба от 17.06.2021г. и 10.09.2021г. ответника е поискал от ЧСИ да се извърши проучване на длъжниците и да се предприемат принудителни действия срещу тях.

С молба от 04.10.2021г. ответното дружество е поискало да се наложи заповор на МПС собственост на длъжника И.а, а с молба от 28.10.2021г. да се наложи заповор върху МПС собственост на ищеца, да се впише забрана върху апартамента му и заповор върху тр.му възнаграждение.

Не се спори също, че ЧСИ Калинка Стайкова Араклиева е загубила правоспособност на основание чл. 31, ал. 1, т. 1 от ЗЧСИ (по нейно писмено искане до министъра на правосъдието) и със заповед на Министъра на правосъдието №СД-04-44/30.08.2022г., служебният архив е бил прехвърлен на основание на заповед на Министъра на правосъдието СД-04- 54/11.11.2022 г. на ЧСИ З. З., рег. №875, район на действие ОС – Хасково.

Видно от приложените към исковата молба препис извлечение от акт за смърт и удостоверение за наследници №932 от 23.08.2022 г., се установява, че Л. Х. И.А., е починала на 20.08.2012 г., като след смъртта си е оставил за свои законни наследници – настоящият ищец-неин син.

*При така установената фактическа обстановка, Съдът достига до следните **правни изводи**:*

Съгласно чл.439 от ГПК, длъжникът по изпълнителното производство може да оспори чрез иск изпълняемото право на вискателя, ако възраженията му се основат на факти, настъпили след издаването на съдебния акт.

Искът по чл.439 от ГПК е отрицателен установителен иск и с него ищецът се домогва да установи, че изпълняемото право на вискателя по изпълнителното дело, вследствие на новонастъпили след постановяването на съдебния акт факти, е престанало да съществува, или че изпълняемостта му не е настъпила.

Допустимостта на отрицателния установителен иск по чл.439 ал.1 ГПК е обусловена от изискването искът да се основава на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание (арг. от чл.439 ал.2 ГПК). В т. см. е Определение N 233/17.04.2009г. на ВКС по ч. т. д. N 239/09г., II т. о., ТК.

Няма спор между страните, че ищецът е наследник на Л. Х. И.а,

починала на 20.08.2022 г., което се установява от приложеното към исковата молба удостоверение за наследници и препис извлечение от акт за смърт.

Предявеният иск е основан на твърдения, че ищецът не дължи процесните суми поради наличие на новонастъпили обстоятелства след влизане в сила на заповедта за изпълнение на парично задължение, с което е признато вземането срещу него и неговия наследодател, а именно погасяването на вземанията, поради изтекла погасителна давност и настъпила перемция спрямо двамата длъжници.

По аргумент от разпоредбата на чл.416 от ГПК с изтичането на срока по чл.414, ал.2 от ГПК и влизане в сила на заповедта за изпълнение по чл.410 от ГПК, настъпва стабилитетът на последната и оспорването на фактите и обстоятелствата, относими към ликвидността и изискуемостта на вземането се преклудират. Резултат на стабилитета на заповедта за изпълнение и преклудиране на възможността да се оспорват посочените факти и обстоятелства, води до невъзможност да се обсъждат доводи, основани на факти, несъвместими с материалното право, чието съществуване е установено с влязлата в сила заповед. Тези факти са обхванати от преклудиращото действие на заповедта и са изключени от съдебна проверка. Подлежат на преценка единствено фактите, настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК.

Настоящият състав намира, че в случая е приложима общата пет годишна давност по следните съображения:

Съгласно чл.117, ал.2 от ЗЗД, ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години.

В случая има издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК, а разпоредбата на чл.117, ал.2 от ЗЗД, постановява, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години. В заповедното производство издаването на изпълнителен лист се предпоставя от издаването на специален съдебен акт – заповед за изпълнение, чрез която се установява дали вземането е спорно и която съставлява съдебно изпълнително основание по аргумент от чл.404, т.1, предл.3 от ГПК. Правните последици на влязлата в сила заповед за изпълнение са аналогични на последиците на влязло в сила съдебно решение, поради което и заповедта има установително и преклудиращо действие в отношенията между страните. Влязлата в сила заповед за изпълнение препятства оспорването на задълженията, въз основа на обстоятелства или доказателства, които са били известни на длъжника, и с които е разполагал или е можел да се снабди до изтичането на срока за възражение. Установеното със заповедта вземане не подлежи на пререшаване, освен чрез използване на извънредните способности, лимитативно очертани в чл.423 от ГПК и чл.424 от ГПК, аналогични на чл.303, ал.1, т.1 и т.5 от ГПК.

Същевременно практиката на ВКС е наложила, че по отношение на заповедното производство, по което е издадено изпълнителното основание, е допустим и иск по чл.439 от ГПК, макар да не е било проведено съдебно дирене. Чрез тези специални норми законодателят е придал на влязлата в сила заповед за изпълнение характера на влязло в сила решение за вземането, защото е ограничил нейното атакуване до степен в каквато е ограничено и атакуването на влезли в сила решения. Вземането за периодични плащания, установено с решение, постановено по реда на чл.422 от ГПК след подадено по реда на чл.414 от ГПК възражение срещу заповедта, се погасява с общата

5-годишна давност, и в случай, че се приеме, че същото вземане би се погасило с кратката 3-годишна давност, ако срещу заповедта не е подадено възражение и същата е влязла в сила, то това би създавало ситуация в която обстоятелството каква ще е давността за едно вземане, да зависи от процесуалното поведение на длъжника. В този смисъл е и постановеното по реда на чл.290 от ГПК решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г.на ВКС, ГК, IV г.о. и решение № 3 от 04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г.на ВКС, ГК, IV г.о., също постановено по реда на чл.290 от ГПК.

Доколкото влязлата в сила заповед за изпълнение има последиците на съдебно решение, формира сила на пресъдено нещо и установява с обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичането на срока за подаване на възражение, както и има изпълнителна сила, то разпоредбата на чл.117, ал.2 от ЗЗД се прилага и по отношение на установените с нея вземания /в този смисъл Определение №60818 от 15.12.2021г. на ВКС по гр.д. №2482/2021г., 4-то г.о.; Решение №3 от 04.02.2022г. на ВКС по гр.д. №1722/2021г., 4-то г.о./.

Погасителната давност е започнала да тече от влизане в сила на заповедта за изпълнение, което по отношение на ищеца и неговият наследодател е станало на **04.12.2013год.**, тъй като видно от приложеното заверено копие от изпълнителното дело поканата за доброволно изпълнение, ведно със заповедта, съ им били връчени на 04.11.2013г., като по делото не се твърди и не се ангажират доказателства те да са подали възражение срещу нея и от този момент е започнала да тече петгодишна давност ,съгласно чл.117, ал.2 от ЗЗД.

Спорно по делото е дали по образуваното пред ЧСИ Араклиева е настъпило ,твърдяната от ищеца перемция към 18.04.2018г. ,а в последствие настъпила погасителна давност на вземането на ответника и за двамата длъжника.

Както се посочи по горе от 04.12.2013година е за почнала да тече пет годишната погасителна давност .

Съгласно чл. 116, б. „в“ от ЗЗД и чл. 117, ал. 1 от ЗЗД давността се прекъсва с предприемане на действия за принудително изпълнение, като от прекъсването на давността започва да тече нова давност.

По време на образуването на изпълнително дело № 171 по описа за 2013г. на ЧСИ Калинка Араклиева са действали задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с Постановление № 3 от 18.11.1980г., постановено по гр.д. № 3 по описа за 1980г. на Пленум на ВС. Съгласно цитираното постановление след образуването на изпълнителното дело при висящност на изпълнителния процес прекъснатата вече давност се спира, тоест погасителната давност не тече при висящност на изпълнителния процес.

С тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015г., постановено по тълк.д. № 2 по описа за 2013г. на ВКС, ОСГТК постановление № 3 от 18.11.1980г., постановено по гр.д. № 3 по описа за 1980г. на Пленум на ВС е обявено за изгубило своята сила. Съгласно т. 10 от цитираното тълкувателно решение когато взискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно

изпълнително действие. От мотивите към т. 10 се извежда, че давността се прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ - насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършване на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. С него е прието е, че не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и други, назначаването на експертиза за определяне непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и други. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение.

Предвид различните насоки по теченето на давността (дали същата спира при висящ изпълнителен процес или множество пъти бива прекъсвана с различните действия по изпълнението) при образувано изпълнително производство от съществено значение е към кой момент следва да се счита, че цитираното постановление е загубило силата си и съответно от кога са започнали да действат задължителните постановления дадени с тълкувателното решение. Доколкото този момент не е изрично уреден, в практиката са се развили две противоположни тези, станали повод за образуването на тълкувателно дело № 3 по описа за 2020г. на ВКС, ОСГТК, по което следва да се даде отговор на въпроса „От кой момент поражда действие отмяната на ППВС № 3/18.11.1980 г., извършена с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, и прилага ли се последното за вземания по изпълнително дело, което е образувано преди приемането му?“. Образуването на тълкувателно дело не е повод за спиране на настоящото производство, поради което съдът следва да приеме една от двете тези и да разреши правния спор съобразно нея.

Настоящият съдебен състав счита, че тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015г., постановено по тълк.д. № 2 по описа за 2013г. на ВКС, ОСГТК няма обратно действие и в този смисъл давността върху вземания, предмет на изпълнително дело, образувано преди 26.06.2015г. не тече, като приема, че след тази дата започва тече давностния срок.

Приложено към конкретния правен спор това означава, че давността е спряла с образуването на изпълнително дело № 171 по описа за 2013г. на ЧСИ Калинка Араклиева и е започнала да тече след 26.06.2015г. .

Съобразно чл.125 от ЗЗД погасителната давност и срокът по чл.433 ал.1 т.8 от ГПК тече за всеки един от солидарните длъжници по отделно, тъй като прекъсването и спирането на давността срещу един солидарен длъжник не произвежда действие спрямо останалите съдължници.

С връчването на заповестното съобщение върху трудовото възнаграждение на длъжницата Любка И.а на **10.11.2015** г. също се прекъсва давността само по отношение на нея, като в периода от 23.03.2016г- до 14.01.2019г. са извършвани плащания от името на длъжницата по горепосоченото

изп.дело,поради което и на основание чл.116,б.А от ЗЗД следва да се приеме,че давността е прекъсвана с всяко едно извършено плащане,поради признаване на иска от страна на наследодателя на ищеца.

Прекъсната е давността и с постъпилите от страна на ответното дружество молби на 19.09.2019г. и от 22.11.2019г. с които е поискано от ЧСИ да извърши определени принудителни действия спрямо наследодателя на ищеца, като наложения заповест върху собственото й МПС на 10.12.2021г., е от вида на посочените в чл.116 б."в" ГПК, и води до прекъсване на давността.

При това положение към датата на подаване на исковата молба в съда на 01.02.2023г. ,следва да се приеме,че задължението на наследодателя на ищеца не е било нито перемирано,а още по малко погасено по давност.

Що се отнася до солидарния длъжник-ищеца,съдът намира следното:

По време на образуването на изпълнително дело № 171 по описа за 2013г. от 23.09.2013г. на ЧСИ Калинка Араклиева ,както се посочи по горе ,са действали задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с Постановление № 3 от 18.11.1980г., постановено по гр.д. № 3 по описа за 1980г. на Пленум на ВС. Съгласно цитираното постановление след образуването на изпълнителното дело при висящност на изпълнителния процес прекъснатата вече давност се спира, тоест погасителната давност не тече при висящност на изпълнителния процес.

Дори и да се приеме,възприетото в ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г. на ОСГТК, то с налагане на заповест на 13.12.2013г върху МПС,собственост на ищеца, спрямо него е прекъсната давността.

В продължение на повече от две години въпреки подадените молби от взыскателят с които е поискал извършването на други изпълнителни действия спрямо другия длъжник , такива реално не е поискал срещу ищеца и реално такива не са предприети . С оглед на това изпълнителното дело спрямо ищеца е перемирано към **13.12.2015** г. на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК по силата на закона, независимо от липсата на нарочно постановление от ЧСИ за неговото прекратяване, към тази дата,тъй като едва на 08.02.2016г. е постъпила молба от ответника с която се иска да се наложи заповест върху МПС на ищеца и такъв е наложен на 17.06.2016г.

Съгласно разясненията дадени в т.10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г. на ОСГТК, прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. „перемпция” настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти, което ЧСИ не е сторил своевременно.

В решение №371/29.10.2015г. по г.д.№1385/2012г. на ВКС, IV г.о. и решение №42/26.02.2016г. по г.д.№1812/2015г. на ВКС, IV г.о. е прието, че с разрешението по т.10 от ТР№2/2013г. на ОСГТК на ВКС е прието, че когато взыскателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал.1, т. 8 ГПК, респ. чл.330, ал.1, б."д" ГПК /отм./. Прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. „перемпция” настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановлението си вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Изложено е, че е без правно значение дали съдебният изпълнител ще постанови акт за

прекръпяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това, тъй като този акт има само декларативен, а не конститутивен ефект. Прекръпяването на изпълнителното производство става по право, като **новата давност започва да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие**. Разяснено е още, че каквото и да е основанието за прекръпяване на изпълнителното производство, всички предприети по него изпълнителни действия се обезсилват по право /с изключение на изпълнителните действия, изграждащи тези изпълнителни способности, от извършването на които трети лица са придобили права и редовността на извършените от трети задължени лица плащания/. Въз основа на тези разрешения в посочените съдебни актове са изложени съображения, че в хипотезата на прекратено по право принудително изпълнение, всички предприети изпълнителни действия по него се обезсилват по право и дори да е имало такива, и да са били от вида на посочените в чл.116 б."в" ГПК, те не могат да доведат до прекъсване на давността.

Следователно и последното валидно изпълнително действие, довело до прекъсване на давността и от момента на който следва да започне да тече нова давност за вземането е на **13.12.2013г.**, когато е наложен заповест на собственото МПС на ищеца, като към датата на подаване на исковата молба в съда 01.02.2023г. е изтекла предвидена в чл.111,б.В от ЗЗД давност, която е изтекла към **13.12.2020г.**, като повторно наложения заповест върху собственото му МПС на 17.06.2016г., съгласно горепосоченото ТР - в хипотезата на прекратено по право принудително изпълнение, всички предприети изпълнителни действия по него се обезсилват по право и дори да е имало такива, и да са били от вида на посочените в чл.116 б."в" ГПК, те не могат да доведат до прекъсване на давността, поради което ищцовата претенция, че не дължи в лично качество, поради настъпила давност, като основателна следва да бъде уважена, а в останалата част следва да се отхвърли като неоснователна.

По дължимите разноски

С оглед изхода на делото на ищеца се дължат половината от сторените по делото разноски, а именно 1000 лева, видно от приложения списък на разноските, но от страна на ответника се отправя възражение за прекомерност на претендираното адв.възнаграждение.

За установяване на размера на дължимото възнаграждение за извършената правна защита и съдействие, настоящият състав съобрази нормата на чл.78, ал.5 от ГПК, която препраща към чл.36 от Закона за адвокатурата /ЗА/. Според чл.36 от ЗА, размерът на възнаграждението се определя в Договор между адвоката и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. Според така направената препратка към Наредба №1/09.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималният размер, определен в чл.7, ал.2, т.1, т.2 и т.3 е съответно 1617,64 лв. за главницата и 400,00 лева + 540,51 лева за претенциите за лихви или в общ размер на 2558,15 лева. Според §2 от Допълнителната разпоредба на същата Наредба, в случаите на чл.78, ал.5 от ГПК присъденото възнаграждение не може да бъде по-ниско от трикратния размер на възнагражденията, посочени в нея. От друга страна обаче съгласно ТР №6 /2012г. от 06.11.2013г. на ВКС, т.3 сочи, че при намаляване на подлежащото на присъждане адвокатско

възнаграждение, поради прекомерност по реда на чл.78, ал.5 от ГПК, съдът не е обвързан от предвиденото в посочения параграф на Наредбата ограничение и е свободен да намали възнаграждението до предвидения в същата наредба минимален размер. За извършената правна защита и съдействие настоящият състав намира, че възнаграждение от 1000 лв. съответства, както на фактическата и правна сложност на делото, а така също и на нормативната уредба, уреждаща прилагането на тази материя, с оглед на което настоящият състав счита възражението за намаляне на претендираното адв.възнаграждение за неоснователно.

От страна на ответника не се претендират разноски, поради което съдът не дължи произнасяне.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.439 от ГПК, по отношение на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, с адрес гр.София 1715, р-н Витоша, ж.к. Малинова долина, ул.“Рачо Петков - Казанджията“ № 4-6, ЕИК: 131001375, че солидарният длъжник **Б. О. И.** с ЕГН: *****, с адрес гр.*****, ж.к.“*****“ бл.**, вх.*, ет.*, п.**, **НЕ ДЪЛЖИ** на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, с адрес гр.София 1715, р-н Витоша, ж.к. Малинова долина, ул.“Рачо Петков - Казанджията“ № 4-6, ЕИК: 131001375, в качеството му на цесионер по Договор за цесия от 18.02.2015г. сключен между „Райфайзенбанк България“ ЕАД и „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, изпълнение на сумите по Изпълнителен лист на Районен съд Свиленград, издаден по ЧГД № 483/2013г. по описа на същия съд, възникнали по Договор за банков кредит от 07.07.2008г., Анекс № 1/19.10.2009г., Анекс № 2/16.06.2010г., Анекс № 3/06.12.2010г. и Анекс № 4/16.06.2011г. сключен от Л. Х. И.а с „РАЙФАЙЗЕНБАНК (БЪЛГАРИЯ)“ ЕАД, ЕИК: 831558413 със седалище и адрес на управление гр.София, р-н Лозенец, бул.Н.Й.Вапцаров“ № 55 и представляващи: главница в размер на 13529.36 лева (тринадесет хиляди петстотин двадесет и девет лева и тридесет и шест стотинки), лихва в размер на 2406.05 лева (две хиляди четиристотин и шест лева и пет стотинки) за периода 05.03.2012г. до 27.05.2013г., наказателна лихва в размер на 442.50 лева (четиристотин четиридесет и два лева и петдесет стотинки), за периода 05.04.2012г. до 01.07.2013г., сумата от 327.55 лева (триста двадесет и седем лева и петдесет и пет стотинки) за разноски, сумата от 557 лева (петстотин седемдесет и седем лева) държавна такса, както и законна лихва, считано от 02.07.2013г. до окончателното изплащане на задължението, както и таксите и лихвите, начислени от ЧСИ Калинка Араклиева с рег.№ 771, с район на действие Окръжен съд Хасково по образуваното при нея ИД № 20137710400171, а впоследствие начислени и от ЧСИ З. З. с рег.№ 875 по образуваното при него ИД № 2022875040988, поради погасяване на вземането по давност.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск с правно основание чл.439 от ГПК, предявен от **Б. О. И.** с ЕГН: *****, с адрес гр.*****, ж.к.“*****“ бл.**, вх.*, ет.*, п.** в качеството му на наследник на длъжника Л. Х. И.а срещу „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, с адрес гр.София 1715, р-н Витоша, ж.к. Малинова долина, ул.“Рачо Петков - Казанджията“ № 4-6, ЕИК: 131001375, за признаване за установено, че ищецът **Б. О. И.** в качеството му на

наследник на длъжника Л. Х. И.а НЕ ДЪЛЖИ на ответника „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД в качеството му на цесионер по Договор за цесия от 18.02.2015г. сключен между „Райфайзенбанк България“ЕАД и „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, изпълнение на сумите по Изпълнителен лист на Районен съд Свиленград, издаден по ЧГД № 483/2013г. по описа на същия съд, възникнали по Договор за банков кредит от 07.07.2008г., Анекс № 1/19.10.2009г., Анекс № 2/16.06.2010г., Анекс № 3/06.12.2010г. и Анекс № 4/16.06.2011г. сключен от Л. Х. И.а с „РАЙФАЙЗЕНБАНК (БЪЛГАРИЯ)“ ЕАД, ЕИК: 831558413 със седалище и адрес на управление гр.София, р-н Лозенец, бул.Н.Й.Вапцаров“ № 55 и представляващи: главница в размер на 13529.36 лева (тринадесет хиляди петстотин двадесет и девет лева и тридесет и шест стотинки), лихва в размер на 2406.05 лева (две хиляди четиристотин и шест лева и пет стотинки) за периода 05.03.2012г. до 27.05.2013г., наказателна лихва в размер на 442.50 лева (четиристотин четиридесет и два лева и петдесет стотинки), за периода 05.04.2012г. до 01.07.2013г., сумата от 327.55 лева (триста двадесет и седем лева и петдесет и пет стотинки) за разноси, сумата от 557 лева (петстотин седемдесет и седем лева) държавна такса, както и законна лихва, считано от 02.07.2013г. до окончателното изплащане на задължението, както и таксите и лихвите, начислени от ЧСИ Калинка Араклиева с рег.№ 771, с район на действие Окръжен съд Хасково по образуваното при нея ИД № 20137710400171, а впоследствие начислени и от ЧСИ З. З. с рег № 875 по образуваното при него ИД № 2022875040988 , поради погасяването им по давност.

ОСЪЖДА ответника „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, с адрес гр.София 1715, р-н Витоша, ж.к. Малинова долина, ул.“Рачо Петков - Казанджията“ № 4-6, ЕИК: 131001375 **ДА ЗАПЛАТИ** на ищеца **Б. О. И.** с ЕГН: *****, с адрес гр.*****, ж.к.“*****“ бл.**, вх.*, ет.*, п.**, на основание чл.78 ал.1 ГПК, част от направените разноси по гр.д.№74/2023г. по описа на РС Свиленград в размер на **1000,00лева**.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред ОС - Хасково в 2 - седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____